

Zaslepenost vlastní spokojeností

Přátelé, víte, co je to bublifuk a jak funguje? Udělá se mýdlová voda do nějaké nádoby, pořádně se zamíchá, aby měla dost pěny, vezmeme očko, třeba z umělé hmoty, a na očko foukneme. Zaposlouchejme se nyní do pohádky, jak se do takové bubliny dostali dva lidé a nemohli z ní vystoupit.

Byli tedy dva muži. Měli zvláštní jména. Jeden z nich byl spokojený člověk a jmenoval se Mám. Zatímco druhý byl věčně nespokojený a jmenoval se Nemám. Oba dva by se rádi oblékali do pěkných a moderních věcí, to aby byli In. Oba by rádi bydleli v pěkném, dobře zařízeném domě a jedli by rádi dobrá jídla. Byl však mezi nimi malý rozdíl. Pan Mám si prostě koupil všechno hned, a pan Nemám si to koupil, až sehnal, pokud sehnal, nějaký obnos peněz. Do té doby peníze panu Mám skrytě záviděl.

Každý den se oba dva vydávali za prací. Pan Mám jezdil vlastním autem z domu kolem sedmé a pan Nemám každé ráno spěchal v pět hodin na autobus. Z práce však přijel pan Nemám takřka vždy dřív, končil totiž ve tři odpoledne. Pan Mám se vracíval domů často až pozdě večer a ještě doma musel pracovat. Tentokrát záviděl bezstarostnost pana Nemám.

Oba měli jedno společné, aniž by o tom věděli. Každý z nich měl na očích klapky. Podobně jako je kdysi mívali koně, aby se neplašili. Všichni lidé, kteří s nimi byli, to věděli, jenom ani pan Mám ani pan Nemám si toho nikdy nevšimli. Dívali se vždy jenom dopředu, před sebe, ale do stran neviděli. Viděli vždy jen to, co chtěli vidět a nikdy si nevšimli, že vedle nich kráčí ještě i někdo jiný.

Jednoho dne oba zároveň zemřeli. V ten den andělé na nebi spatřili, že k nebi putují dvě mýdlové bubliny. V jedné z nich se tísnil pan Měl-Jsem a ve druhé pan Neměl-Jsem. V ten den oba prohlédli. Uviděli kolem sebe snad poprvé druhé lidi. Viděli, že ti druzí se stále usmívají a jsou velmi spokojeni. To je ani nepřekvapilo, vždyť i oni, pan Mám i Nemám se o to snažili pro sebe celý život. Udivilo je, ale že se tito lidé neusmívají jen tak pro sebe, ale vždy pouze jeden na druhého. Připadalo jim to tak zvláštní a přihlouplé a tak raději ze svých bublin vůbec nevystupovali. A protože z bubliny viděli neustále totéž, začalo je to dobírat a štvát. Jejich podrážděnost rostla. A pořád ty radostně se usmívající lidé.

Lidé v nebi pozorovali zvláštní jev. Mezi nimi létali podmračení lidé v bublinách. Nejen Pan Měl Jsem a Neměl Jsem, ale mnohem víc. Vystoupit však nikdy nemohou, protože nechtějí, ale oni se o tom nikdy nedozví. Zatímco, jedni prožívají nebe, ti druzí přesný opak.

Jaké je poučení z této pohádky? Kdo pro množství svých potřeb a zájmů nevidí druhého, nemůže ho ani slyšet, když mu říká, že kolem sebe vytváří stále více neprodyšnou bublinu. A není potom důležité, jestli patří do rodu Mamů, nebo Nemamů.

A nyní otázka. Když se mluví o nebi, nechyběl vám tam někdo? Mě ano, Ježíš! Bez něho žádné nebe není. On je ten, kdo dává člověku dar sundat si klapky z očí. On je také tím, kdo svým křížem proráží každou houstnoucí neprodyšnou bublinu, a je na člověku, jestli si ji prasknout nechá a vystoupí z ní ven, dokud je čas.